

Ніч і тиша — на сторожі.
«Ой, не бути в парі!» —
Хтось вродливці зловорожить
І воложить карі.

Але — що це? — серед ночі
Дивний спів рознісся!
Потішати наче хоче,
Котиться з узлісся...

Соловей? У співнім герці
Ті лящать у гаю, —
Цей співак до глибу серця
Співом промовляє!

Запитати? — «Де подівся,
Слова не сказавши?
Виглядай його, надійся —
Чи пішов назавше?»

Ніби голос, як у птиці, —
Мова — не пташина:
«Не дівчата-молодиці, —
З милим — батьківщина.

Він вже там, де його друзі,
Там, де місто Броди».
Гей червоні в тому Бузі
Та важенні води.

Прикипів до кулемета
За отчизну-вроду,

Молоком текучу й медом
Тільки не для роду.

У Петра одно для смерти —
Німота погорди:
І Петрів таких не стерти
Вам ніколи, орди!

Боффало, 1965

Текст наводиться за збірником « [Олекса Стефанович. Зібрані твори](#) ». Фрагменти II.
Добірка упорядника.